

TESTOVÁNO
NA
RODIČÍCH

Dítě školkou povinné

Ze života
andílků

M. M. Cabicar

COSMOPOLIS

Dítě
školkou
povinné

Ze života andílků

M. M. Cabicar

Lviček

Zase dělala lvíčka. Stává se rutinou, že jak přijdu s Viki do školky, převlékne se, padne na všechny čtyři a do třídy přileze jako batole. Copak učitelky, ty jsou zvyklé na ledacos, nějaká regrese do lezecího období je nevyděsí, ale mně bylo jasné, že je otázkou času, kdy to udělá na veřejnosti. Postěžoval jsem si jedné mamince, se kterou se potkáváme, a ta jen pokývala hlavou, že její dcera zase teď kňučí a nedá se to poslouchat. Já její dceru pozoroval, jak si obléká tričko jako kalhoty, a říkal si, že to kňučení bych možná až tak neřešil.

Byl jsem na odběru krve. Sestra mne zapisovala a přitom říkala: „Koukám, že budete mít za chvíli svátek. A narozeniny taky.“

„No jo,“ odušil jsem. „Už jsem dostal dárek. Od srdce. Arytmii síní.“

Sestra vybuchla smíchy, ale rychle zmlkla a omluvila se: „Promiňte, tomu bych se neměla smát, ale to se nedalo... Jak snášíte odběry?“

Odpověděl jsem, že pokud to není z krční tepny dvěma špičatými zuby, nevádí mi to. V noci jsem spal sotva dvě hodiny, pak mi hrabe.

„Takže vám nevádí jehly?“

„Ne.“

„Mně strašně,“ přiznala se sestra na odběrovém místě. „Jak nějakou vidím, tak je mi zle.“

Pogratuloval jsem jí k výběru povolání, tuhle pracovní pozici musela hledat celý život. Pak mi objasnila, že jí vadí jen jehly určené pro ni.

To je na psychiatra.

„Vadí vám jehly?“

„Strašně.“

„A kde pracujete?“

Tu du du dum...

Odpoledne jsme šli do knihkupectví. A byl lviček. Viki se začala pohybovat mezi regály po čtyřech a vrčela na lidi. Většinou pomáhá

přejít do jiného oddělení a tvářit se bezdětně, ale tentokrát se nás držela. Všimla si jí jedna mladá brigádnice:

„Co nám to tu pobíhá?“ sedla si k Viki na bobek.

„Lvíček,“ vysvětlil jsem lakonicky.

„Tak ty jsi lvíček, to tě budeme muset chytit, protože tady mám šéfovou, co má hrůzu ze zvířátek. Před pár týdny vedle v obchodě prý měli myš, a co jsme se tady našašili, aby se sem nedostala, to byl zážitek.“

Viki vrčela a ustupovala, jako že se chytit nenechá. Brigádnice vzala víko od nějaké krabice a šla po ní. Jen se na nás podívala, jestli nám to nevadí, ale mávli jsme rukou. Viki je na bedny zvyklá, jako každé dítě zbožňuje domečky. Brigádnice ji rychle přiklopila a Viki se uvnitř začala hihňat. Pak pomalu lezla k nám.

Pohybující se bedna působila v knihkupectví strašidelně.

Tu se z jedné uličky vynořila kostnatá žena s pevně svázanými vlasy a zastavila se před bednou – Viki.

„Proč je tu ta krabice?“ zeptala se udiveně.

„To je šéfová,“ sykla brigádnice a nahlas zcela vážně vysvětlila: „Tam je lvíček, patří tady těm,“ ukázala na nás.

Kostnice o dva kroky ustoupila a vyhrkla:

„Proč je tady v knihkupectví? Sem zvířata nesmí!“

Zajímavé. Zřejmě jsme vypadali jako lidé, kteří chodí po knihkupectvích a venčí si tam lvy.

„Nebojte se, je úplně krotký,“ chlácholila brigádnice šéfovou a poklepala na krabici.

„Vrrr,“ udělala Viki.

Smrtka nalehla na nejbližší regál, aby na něj případně mohla rychle vyskočit.

„Co to bylo?“ zeptala se nejistě.

„To on tak přede, ale je opravdu hodný a žere z ruky. A je strašně chytrý!“ Zašmátřala rukou v kapse a vylovila pár malinkých bonbonů. Zase pohled, jestli může. Jen jsme přikývli. Pak bonbon strčila do jednoho z otvorů krabice a řekla: „Vem si třeba ten oranžový, ten je nejlepší.“

Šéfová napjatě pozorovala, jestli jí lev ukousne ruku. Když ji vytáhla, skutečně chyběl oranžový bonbon. Manažerka vytřeštila oči a vyhekla. Zevnitř bedny se ozývalo šustění. Pak ven vypadl papírek. Šéfová vyjekla: „On si to rozbalil!“

„Říkala jsem, že je šikovný!“

„Ale... Ale to není normální zvíře!“

„A jak se říká?“ pronesl jsem ke krabici.

„Děkchujů!“ ozvalo se z bedny. Šéfová byla na prvním regále.

„Ono to poděkovalo!“ zasípala.

„Kdepak, to se vám zdálo,“ chlácholila ji brigádnice. „To on si jen tak zavrčel.“

„A hele, co ještě umí!“ nedalo mi to, abych se nepřidal. Rozvázal jsem si tkaničku a strčil botu pod bednu. Lvíček Viki, která se nedávno naučila výstavní kličky, věděla, co má dělat. Šéfová opět čekala na svém regále, zda mi lev ukousne nohu. Jenže já ji vytáhla a byla zavázaná!

Manažerka opět vytřeštila oči a u jednoho se jí objevil zajímavý tik.

„To... To není normální!“

„No, není to levný lvíček. Jen osmdesát tisíc stála plastika z opice,“ nadnesl jsem s pokrčením ramen.

Manažerka nedostala příležitost, aby jí začal pracovat mozek, protože krabice se pohnula. Směrem k ní. Začala se opatrně přesouvat do druhého regálu. Vzápětí bleskem seskočila do druhé uličky a utíkala pryč s voláním, že má v kanceláři telefon.

Lvíčkovi pak byla sundána krabice a dostal další bonbon.

Rozloučili jsme se a zítra se půjdeme podívat, jestli tam ta brigádnice ještě pracuje.

Nastydne ti zadek a bude ti kejchat

Trapasy s dětmi ve veřejné dopravě patří mezi nejhorší situace, jaké se rodičům mohou přihodit. Protože není kam utéct. Vždycky si vzpomenu na toho prcka, co viděl starou babičku natřenou jak plakát a na celý vagon zaječel: „Tááátííí, proč je ta pani taková zmalovaná?“ Tatík jej odtáhl na druhou stranu tramvaje, něco do něj chvíli hučel, kluk zmlkl, ale po chvíli zase zakřičel: „A tatí, co je to ta stará rašple?“

Tak my bychom byli rádi, kdyby se nám stalo jenom tohle...

Tramvaj přijela skoro prázdná, Viki se nám vytrhla, prosmykla se návalem a hned vylezla na jednu volnou sedačku. Snažili jsme se k ní postupně prodat, ale šlo to těžce, tak jsme čekali, až si lidé označí lístky.

Nad Viki se postavila slečna, která se na ni usmívala, a Viki se hned začala culit. To je stádium seznamování. Pokud Viki uzná, že se s danou bytostí dá mluvit, naváže občas konverzaci sama. Svým způsobem. Její první seznamovací větu bych označil za jednu z nejhorších, co se snad dá ve veřejné dopravě zvolit:

„Máte holej ZADEK!“ vyprskla na celou tramvaj s důrazem na poslední slovo a začala se děsně hihňat. Slečna měla prostě nějaké kalhoty se sníženým pasem, nebo jak se jim říká, a ano, část pozadí byla vidět. Do jisté míry to bylo tím, že se držela stropních madel, takže se jí bunda vysunula nahoru, čímž se „holost“ zvýraznila. Ne, že bych si toho všimal, ale když už na to dcera upozornila... Slečna zrudla. Všichni v tramvaji se začali uculovat a několik pubertáků u dveří se svalilo na schůdky. Kéž by to skončilo jen tímhle... Zatímco si slečna snažila stáhnout bundu, Viki svým hláskem, co dokáže překonat jakýkoli hluk veřejné dopravy, zase vyprskla:

„Nastydne a bude vám kejchat!“

Manželka na mne vrhla vražedný pohled. Jako kdybych za to mohl!

„To jí říkáš vždycky ty!“ sykl jsem nenápadně. To musela uznat a hned zrudla. Maminka vždycky dbá na to, aby bylo dítě zakasané

a nikde mu nic nečouhalo, tak Viki přesně tohle vždycky říká: „Nastydne ti zadek a bude ti kejchat!“ Jsem z obliga! Super. To se mi často nestává. Vlastně vůbec. Pár lidí v tramvaji vyprsklo taky, slečna byla celá červená a nervózně se smála. My už se k Viki nesnažili dostat. Jen jsme tak stáli v tlačenci a vezli jsme se, jako bychom k nikomu nepatřili.

Viki se pak dívala z okýnka a byla ticho. Slečna několikrát málem spadla, protože se už neodvážila držet nahoře. Potom Viki s pohledem ven a poučně vztyčeným prstíkem hlasitě zadeklamovala, jako by si vzpomínala na nějakou poučku:

„Hlavní problém zítřka: nastydnou ti střívka!“

Dva týpci kousek od ní se začali nepokrytě řehtat, jeden mlátil hlavou do tyče. Puberťáci u dveří se na schůdkách jen klepali jako hromada rosolu. Manželka na mě znovu vrhla vražedný pohled.

Ok, tak za to jsem již mohl já. Kdo by čekal, že si na to zrovna vzpomene, zas tak často jí to neříkám, já jsem otec, mně je fuk, jestli je zakasaná. Já to hlídám, jen když mi řekne maminka. Pak ji upravím a občas to doprovodím nějakou replikou s varováním ministerstva zdravotnictví.

Viki se otočila ke slečně a potřetí vyprskla:

„Budete KADIT sněhuláky!“

Spolu se slečnou jsme měli jedinou touhu: být úplně někde jinde. Byla tak červená, jako by jí prosakovala krev. Jeden pán naproti začal proti své vůli chrochtat, nějak to nemohl udržet. Jeden týpek si to začal psát do mobilu. Puberťáci na schůdkách měli smrtelné křeče. Slečna se otočila po chrochtajícím pánovi, což neměla dělat, protože Viki ukázala svůj lehce odhalený zadeček, ta to chápala jako hru, ukázala na její pozadí a s hysterickým chechotem zavýskla:

„BUTTCOIN!“

V angličtině se ten výraz používá pro půlky zadku, protože připomínají otvor na vhadzování mincí. No ano, teď už taky dobře vím, že jsem ji to neměl učit. V tramvaji bylo několik cizinců, kteří do této chvíle netušili, o co jde. Takže teď se začali řezat všichni. My s manželkou jsme se nenápadně přesouvali na druhou stranu vagonu.

Zase pohled ven a zamyšlené deklamování se vztyčeným ukazovákem:

„K nemoci nás přivádí“ – dramatická pauza – „odhalené pozadí.“

Budu muset navrhnout mamince, aby s nezakasaným dítětem nebyly dělány takové cavyky, sám jsem netušil, kolik průpovědek se k tomu pojí. A že si je Viki všechny pamatuje.

Najednou Viki začala poskakovat na sedadle a vůbec nedbala na slečnu, která jí zuřivě naznačovala, ať už nic neříká, nebo jen potichu. Zřejmě si vzpomněla na nějakou obzvlášť dobrou věc. A opravdu zakřičela:

„VE TMĚ SVÍTÍ HOLOU ŘITÍ!“

Tramvaj se rozeřvala tak, že řidič začal brzdit. Týpek myslím svůj mobil spolkl. Pubertáci se drželi dveří a klepali se, jako by probíjeli. Chrochtající pán několik lidí okolo poprskal. Slečna se již smála taky, ovšem celá její pokožka vykazovala známky, že jí brzo vyrazí ještě srp a kladivo.

Z toho plyne poučení, tzv. Miranda warning: Buďte obezřetní, když napomínáte své dítě, protože všechno, cokoli řeknete, může být – a vsadte se, že bude – použito proti vám.

Dnes jsem se bavit v IKEA, strkal jsem do krabic další díly odjinud. Manželka říkala, že skončím v pekle, protože sám nesestavím ani smeták.

Nechceš dělat něco spolu?

Přistála na mě růžová chlupatá ponožka. Otočil jsem se od počítače – a nikde nikdo. Manželka ji po mě hodila ode dveří a zmizela. Vrátil jsem se k práci a po chvíli přisvištěla druhá růžová chlupatá ponožka. Rychle jsem se otočil a zahlédl svou ženu, jak mizí ve vedlejší pokojí. Vzdychl jsem.

Chvíli jsem si četl, když mi na hlavu dopadla bílá běžecká podprsenka. Že by mi chtěla něco naznačit? Jenže jsem měl rozdělanou práci, nemohl jsem se hned zvednout a odejít. Zatímco jsem zíral do monitoru, dostal jsem do temena nějakou koulí. Když to dopadlo na zem, byly to zmuchlané kalhotky. Dobře. Jenže já už se mockrát spálil. Člověk čeká kdovíco... a moje žena si ze mne občas dělá dost krutou srandu. Rozhodl jsem se to ignorovat. Rychle to dodělám a pak se za ní podívám a prozkoumám terén.

Vtom se objevila manželka. Měla na sobě jen župan, ze kterého jí koukaly pouze holé ruce a bosé nohy. Byla pod ním úplně a kompletně nahá! Sklonila se ke mně a zašeptala:

„Malá usnula, nechceš dělat něco spolu, co jsme už nějaký čas nedělali?“

Nasucho jsem polkl a přikývl. Zůstala stát za mnou s nataženou rukou. Zvala mne.

Všeho jsem nechal, vzal ji za ruku a nechal se vést vedle do pokoje. Jenže tam jsme nešli. Odvedla mne až do kuchyně. Tam si sundala župan. Ukázalo se, že pod ním je normálně oblečená, jen si shrnula nohavice a rukávy. Pak na mne kývla, ukázala na hromadu špinavého nádobí a zašvitořila:

„Tak já budu mýt a ty utírat, jo?“

UÁÁÁÁÁÁÁÁ!

JÁ UŽ NEMŮŽU!

TOHLE NENÍ VŮBEC LIDSKÉ!!!

Už nikdy, ale nikdy a vůbec nikdy jí nic nesežeru!

Nikdy, nikdy, nikdy!

Začínám mít podezření, že my muži v jistých chvílích prostě přestáváme myslet, jinak bych přece nikdy...

NIKDY – NIKDY – NIKDY!!!

Děsnej vocas

Mám si jít taky hrát, volala mne dcera i manželka. Kdyby si chtěly kopat, házet, třeba i něco stavět na písku, to se dá, ale ty hry na poskakování a podobné předškolní pitominky, to nějak nemusím. Aspoň ne venku.

„No tak, nenech se přemlouvát,“ vzala mne manželka za ruku a odtáhla k těm prckům.

Byli jsme na nějakém lesním hřišti a bylo tu dost dětí s rodiči. Viki zorganizovala hru:

„Budeme dělat draka!“ zavelela všem. „Tak já budu hlava, máma bude krk, vy budete dvě nohy, vy budete tělo, tady zadní nohy...“

V duchu jsem obrátil oči v sloup. Znělo to jako důležité úlohy, ale ve skutečnosti jsme se řadili za sebe a prostě budeme dělat hada. Ach jo, proč se takových věcí musí muž účastnit?

„... a ty pojď sem, tati, tak, sem se postav na konec. Tati, ty jsi vocas,“ oznámila hlasitě na celé hřiště.

Nastalo naprosté ticho.

Cože?

Stál jsem tam, třeštil oči a nějak se neodvažoval pohnout.

Já. Snad. Špatně. Slyšel.

„He?“ dostal jsem ze sebe.

„No ty jsi vocas, tati,“ zopakovala má dcera zcela zřetelně, takže to nikdo nemohl přeslechnout. Manželka vypadala divně, protože měla vcuclý spodní ret. Bezradně jsem se rozhlédl kolem. Naštěstí se na mne nikdo nedíval, všichni měli náhle něco na práci.

Tak nám dětství skončilo. Ještě před chvílí jsem měl malou, roztomilou holčičku a najednou prd: jsme v pubertě. A já jsem...

„Neboj, to není nic těžkýho bejt vocas, tati,“ zapojovala mne dcera, když jsem se k ničemu neměl. „Ve školce byl vocas Péta a to je červeňák a taky to zvládnul. To dáš.“

Červeňák znamená, že chodí do školky prvním rokem. Viki už je druhák, ačkoli teď zrovna přeskočila do pořádně voprsklýho teenagera. Upřímně jsem toho chlapce litoval, zdá se, že ve školce dostává pěknou čocku.

„Jen se tady chyt' a dělej vocas,“ nařídil mi vlastní potomek. Dostal jsem tu nejhorší životní roli. Aspoň že manželka se mnou soucítila, měla v očích slzy. A stále vcuclyl ret.

Tak jsem se zapojil, nicméně jsem na svou roli v životě odmítal myslet.

Drak se rozjel po hřišti, děti nadšené, Viki všechny vedla a projížděli jsme se. Já až tak nadšený nebyl.

A Viki si toho všimla.

„Tati, takhle né!“ odtrhla se dračí hlava. Proč vlastně nemůžu být dračí hlava já?! „My jsme drak!“ napomínala mne. „Musíš víc vlát, jsme drak, strašlivý! A ty jsi děsnej vocas, víš? Nemusíš se držet, můžeš třeba takhle děsivě máchat rukama.“

Mé ponížení zjevně ještě nebylo úplné. Ostatní rodiče si hry již nevěšili vůbec, všichni byli zády. Manželce ze spodního rtu tekla krev, ale nijak se do toho nemíchala, což bylo zvláštní, protože jinak vždy Viki pomáhá organizovat. Nyní jako by vůbec nemohla mluvit.

Jako by nestačilo, že jsem si vyfasoval vocas. Já musím být ještě k tomu děsnej vocas! Prožíval jsem naplno, co znamená „být ve špatnou dobu na špatném místě“.

Jeli jsme dál. Máchal jsem rukama a tvářil se děsivě, což mi šlo. Protože stejně jsem se cítil. Ať si mi nějaký herec postěžuje, že hrál koňský zadek! Až mu jednou přistane role „děsnej vocas“, můžeme si popovídat.

Potom přišla záchrana! Nějaký chlapeček, co se chtěl přidat. Okamžitě jsem mu uvolnil místo. I když jinak jsem proti němu nic neměl, ale bylo to buď on, nebo já. A já se okamžitě rozhodl, že rozhodně on. Případně kdokoli jiný.

Jenže Viki, hlava, se okamžitě utrhla, přiběhla k nám a začala nás řadit:

„Ne, ne! Počkej, pojď sem, budeš dračí zadek! Táta je vocas.“

Maminka, která s chlapečkem přišla, vyděšeně vzhledla a zůstala na mne hledět. Jako jestli jí něco řeknu. No, ještě jí to budu vysvětlovat! Ne, ne, jen ať je tato životní epizoda za námi a nikdo na nic neupozorňuje. Pít začnu až pak. Dohraju svou roli a budu doufat v nějaký šťastný konec. Například smrt.

Dračí zadek se zapojil. Taky to moc dobře nevychytil, ale ani já bych nikdy neřekl, že jsem v životě tolik stál o to, abych to jednou dotáhl na dračí zadek. Ve společnosti se o tom moc nemluví, že dračí zadek je mnohem vyšší postavení než „děsnej vocas“. Vocasové jsou vždycky až na konci, to je jejich životní úděl.

Přesto... Nakonec se stal zázrak. Mužská sounáležitost. Přišel jeden tatínek, takový trochu plešatý, s brýlemi, lehce při těle, ale od pohledu dobrák – a že mne vystřídá. Jistě mne litoval, bylo vidět, že má úplně mokré oči. Jako manželka. Mumlal něco o tom, že on je na to zvyklý z práce. Byl to hrdina.

Já bych samozřejmě svou roli nikdy nepřál ani nejhoršímu nepříteli... Okamžitě jsem mu uvolnil místo.

A vtom tu byla dračí hlava:

„Ne, ne, počkej, tati, víš co?“ bylo vidět, že horečně přemýšlí. „Víš co, tati, bude to dvouvocasovej drak! Budete vocasi oba, jo?“

Pohlédli jsme s tím dobrým mužem na sebe.

Jeho pohled říkal: „Dělal jsem, co jsem mohl.“

Můj pohled říkal: „Všichni zde zemřeme.“

Jsmen jen nevinné oběti dětských her. Otcovský úděl, tomu maminky nerozumí.

Drak se rozjel. Viki, maminka, několik dětí a pak my. Dva vocasové.

Jsou v životě chvíle, kdy toužebně vyhlížíte infarkt, a ten hajzl nikde.

Hru přerušilo a vlastně i ukončilo zvonění manželčina mobilu. Vzala ho, poodešla, děti se rozeběhly po hřišti, s pánem jsme si podali ruce a já slyšel svou ženu:

„... jo, jsme venku. Na hřišti. Hrajeme si s Viki. Martin je děsnej vocas...“ Chvíle poslouchání a pak: „Ne, nic neproved, proč?“

V duchu jsem si udělal poznámku, abych se vyhýbal všem manželčiným známým. Asi tak 10 let.

A celá tahle akce ještě měla dohru, jelikož jsme zůstali v lese dlouho a zjistili, že se nemáme jak dostat domů, protože nic nejede. Zapadákov. Musel jsem zavolat taxíka. Přijel takový zarostlý chlápek

a rozparáděná Viki nepřišla na nic lepšího, než k němu přiběhnout a křičet: „Já jsem drak! A táta je vocas!“

Já nevím, co jsem komu udělal. Celou dobu si na to nevzpomněla a zase to bylo tady! A přitom to nikdo nekomentoval, nikdo se k tomu nevracel.

Pan řidič neřekl nic, jen otevřel zadní dveře, aby mohly manželka s dcerou nastoupit. Já mlčel, stál na druhé straně a tvářil se, že neexistuji. Manželka se na mne nedívala a také neřekla ani píp.

Drožkář přešel ke mně a zamumlal: „Rozvod, co?“

No... Bylo to hozené záchranné lano, chytil jsem se ho, protože jinak by to znamenalo začít to celé vysvětlovat, což by mohlo znamenat, že si to to dítě lépe vštípí. Nehodlal jsem riskovat život. Tak jsem kývl a upřeně se zadíval na svou ženu, která si zase vcucala ret.

„Už to tak bude,“ odpověděl jsem tiše.

„Já mám za sebou dva,“ pronesl taxikář chápavě a otevřel mi dveře. Přední.

„Pojďte ke mně, natáhnete si tam nohy,“ nabídl mi. Mužská sounáležitost. Už druhá. Dnes jsem ji potřeboval víc než kdy jindy. Vklouzl jsem na sedadlo.

A to není všechno. Asi za půlhodinovou cestu si naučtoval jen sto padesát a nechtěl žádné dýško, musel jsem mu peníze doslova vnutit.

V noci se ke mně manželka přitulila, hladila mne a říkala mi: „Ty můj chudáčku.“ Ale nechtěla se líbat, protože ji prý strašně bolí ret. Asi si ho nějak prokousla.

„Ty jsi můj... Ty jsi ale takovej...,“ pokračovala šeptem. Řekl jsem, že jestli větu dokončí, zavážu ji do deky a nacpu pod postel. Tak nic neřekla a chvíli se jen tak, bez důvodu, dusila.

A pak jsme vedle sebe usnuli.

Dračí krk a já.

Děsnej vocas.

Našel jsem manželku, jak se hrabe v hromadě hadříků.

„Hledáš něco na šití?“

„Ne. Jsem jenom jedna malá buňka a dělám si tu látkovou výměnu.“

Báječný pocit

Vzal jsem si číslo a sedl jsem si. Vedle mne seděl tatík s dcerou jako Viki, taky předškolní. Ta holčička byla hodná. Prohlížela si časopis, pak si psala, i když bylo čekání nekonečné, tiše seděla... Vydržela to skoro hodinu! To je na zápis do knihy. Předě mnou bylo již jen pět čísel.

Náhle vešla... řekněme „operní pěvkyně“. Ne, že by byla nějak celkově mohutná. Jen někde. Ale naprosto neuvěřitelně, jestli je měla pravé, tak by člověk žasl, že nějaký genetický materiál zbyl i na tělo. V Praze potkáte leccos, ale tohle bylo... Neuvěřitelné. Ta holčička, jakmile se na tu ženu podívala, vyvalila oči a vypustila:

„Týýý jo!“

Tatínek jí okamžitě zacpal pusou. Pěvkyně přešla chodbičku a sedla si vpravo proti nám. Holčička odtáhla ruku:

„Tý jo, tati, vidíš to?“

Ano, viděl to. Každý to viděl, div, že nevyvrátila futra, když procházela dveřmi. Netuším, jak držela rovnováhu. Důrazně jí pokynul, ať je zticha.

„Tati, vidíš, jak je má veliký?“

Pro mluvení potichu u čtyřletých dětí lze úspěšně použít výraz, který najdete v divadelních scénáři: JEVIŠTNÍ ŠEPOT. Je to vysloveno šeptem, ale slyší to každý, i lidi, co si u pokladny teprve kupují lístky. Mladý kluk proti nám, blbeček, ještě na holčičku ukázal vztyčený palec, jako že jí fandí a souhlasí. Naštěstí si toho nevšimla, ale to bylo jedno, protože dál vyvaleně zírala na tu ženu.

„Tati, já bych chtěla taky takový,“ zaprosila a nespustila z ženské oči. Tatínek zafuněl a řekl cosi jako:

„Neboj, taky je jednou budeš mít.“

„Ale já chci tyhle!“ odvětila holčička uchváceně, hlasitěji.

„Tiše!“ sykl otec. „No to máš smůlu, nemůžeš mít všechno.“

„Tááátííí, prosííím!“

Otec jí dal prst před ústa a zasyčel: „A co já jsem? Bůh? Co já s tím mám?“

Holčička odstrčila prst a řekla: „Ale já nemyslím hned, já myslím, až budu velká!“

„Hele, to já neovlivním, no jasně, až budeš velká,“ mumlal tiše.

Chvilí seděla a pak to nevydržela:

„Tatí, koupíš mi je, prosíím! Tyhle velký! Prosíím!“

Otec se k ní obrátil a sjel ji pohledem: „Jsi ty normální? Myslíš, že jen tak přijdeš do obchodu a nasadíš si je? Kdes to viděla? Tohle se neprodává, s tím se musíš narodit. Teda pak vyrůst...“

Pěvkyně trochu poposedla a holčička okamžitě poskočila: „Tatí, tý jo, vidíš, jak se houpou?! To je krása!“

Ne, že by všichni v čekárně nesouhlasili, ale tatínek měl nějak opocenou hlavu.

„Tatí, já si chci na ně sáhnout!“

„Ne!“

„Prosím! Prosím! Jen do nich cvrnknu...“

„Ne!!! Povídám!“

„Tatí, jenom jednou, já se zeptám, jo?!“

Tatínek psychicky nevydržel, čapl dítě a zamumlal: „Kašlu na to.“ Vyhodil svůj lístek do koše a vyrazil ke dveřím. A holčička zaječela:

„Né, tatííí, já chci vidět ty náušnice!“

„Ne! To teda...“, zastavil se na místě. „Cože?“

„Já chci vidět ty náušnice, já chci taky takový, prosíím!“

A hele. Pěvkyně měla náušnice. Opravdu velké. Vůbec jsem si toho nevšiml.

Otec pustil dítě a sesunul se vedle dveří. Holčička běžela k té ženě a ta jí své náušnice ochotně ukázala.

Jak jednoduché. Co bylo za problém?

Znáte ten pocit, kdy vás zachvátí euforie, že se něco takového nestalo vám? Jako když křičí dítě někoho jiného a nejste to vy, kdo ho musí uklidňovat...

Báječný pocit.

Báječný pocit!

Fakt báječný pocit!!!

Jak doma prdíme

Klaply dveře. Manželka s dcerou se vrátily. Vstal jsem a šel je přivítat. Viki se rychle zula, svlékla se a šla si hrát. Má žena zůstala zády opřená o vchod a měla zavřené oči. „Tak jak bylo na pohovoru s tím doktorem?“ zeptal jsem se, i když od pohledu bylo jasné, že to muselo být značně vyčerpávající.

„Já už s ní nikdy nikam nejdu,“ zašeptala Káťa.

„Co se stalo? Snad nezlobila?“

„No, pobíhala tam od začátku, lezla po všem možném i v místnosti, kde si povídal s lidmi, ale on byl hodný a říkal, že mu to vůbec nevadí, ať ji nechám. Tak jsem ji nechala, já byla ráda, že můžu na chvíli zavřít oči. Jenže víš, co dělala?“

Manželka se nadechla a s bílou tváří začala: „Nejdřív prý nějak trásla židli nebo co, pak dělala takové to, co děláte spolu: ‚Nazdááár, posadte se u nás, ať nám nevynesete spaní...‘ Pak se zastavovala a říkala, že tu strašně vržou parkety, i když tam bylo lino, a já nevím co ještě. Celou dobu se tomu strašně chtěla. A když se jí pak ten doktor zeptal, co to dělá, tak řekla: ‚Tohle my doma děláme, když si někdo prdne.‘“

Obrátil jsem oči v sloup. Rodinné tajemství prozrazeno. Ano, když malá prdí, svádíme to jako na parkety, vrzající skříň, někdy prd uvítám jako hosta, ostatně prdění je u školkových dětí ta nejsrandovnější věc na světě. Viki se tomu pokaždé strašně reže.

Manželka konečně otevřela oči.

„Ale tohle všechno jsem vůbec nevěděla, to mi řekl až na konci. On si mne zavolal, já přišla, sedla si na takovou strašnou, nepohodlnou židli a já nevím, asi jsem pořád poposedávala a možná... Možná jsem i zamumlala, že ta židle vrže, fakt nevím, vím jenom, že se hned na začátku odtáhl a mluvil se mnou úplně zakloněný.“

Snažil jsem se zachovat vážnou tvář. Chápavou, soustrastnou... Bylo to těžké.

„A já si myslela, že ho bolí záda. A pak... když si něco psal a já hledala kartičku v kabelce, zjistila jsem, že mi tam malá strčila tu svou